

Recensent: H.J.Lammers

Ellie Maarse: 'Doorbreek de stilte' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2014. ISBN 9789048433216 (Autisme/ASS/Asperger/ ED?1) Zie ook: <http://www.freemusketeers.nl>.

Soort boek / Ziekte / Stijl:

Boekje van 28 pagina's, levensverhaal van een vrouw, die na een moeizaam leven met meer downs dan ups pas in haar 64^e jaar gediagnostiseerd werd als autistisch.

Over de schrijfster:

Ellie Maarse is geboren in 1949 te Eibergen als 8ste in een gezin met 14 kinderen. Vanaf haar achttiende werkzaam als verpleegkundige (cum laude geslaagd) in verschillende ziekenhuizen. Thans is zij als vrijwilliger werkzaam bij de Nederlandse Vereniging voor Autisme, werkend aan de informatie en advieslijn. Ze is getrouwd en heeft een zoon en een dochter.

Boekbespreking:

Ellie Maarse is de jongste van de oudere, de oudste van de jongere kinderen. Ze had een moeder die alleen met de oudste jongens een binding had en de dochters vrijwel negeerde. Haar vader stond onverschillig tegenover zijn gezin, maar soms ook met enige genegenheid en zorg. Ellie Maarse had geen echte binding in het gezin, alleen met een zuster. Ze heeft grote moeite in de omgang en communicatie met mensen, op school, in het sociale verkeer. Om haar houding werd ze genegeerd, achtergesteld. Ze werkte in een door nonnen geleid ziekenhuis. Ze wilde gericht en functioneel bezig zijn. Ze ontdekte dat zij toch wel anders is dan anderen, geen behoefte heeft aan sociaal contact. Ze nam ontslag, ging naar huis. Thuis werd niet over ziektes gerept, zeker niet over psychische ("wat zouden de burens wel denken"). Ze deed pogingen tot suïcide die verijdeld werden door haar vriendin en een van haar zusters. Op 28 jarige leeftijd trad ze in een klooster, maar liep daar ook weer vast. Na twee jaar trad ze uit het klooster en vluchtte in haar werk als verpleegkundige, speciaal in de nachtdienst. Depressies maakten opnames in een psychiatrisch ziekenhuis ("schande voor de familie") noodzakelijk waar relativerende diagnoses werden gesteld en de begeleiding pover was. Er heerste volstrekte liefdeloosheid alom, ze werd in het sociale genegeerd en in het arbeidsleven heerste gereserveerdheid. Alleen haar vader haalde haar met de auto op uit het ziekenhuis.

(pag.22:) "Wanneer je als vrijgezel door het leven gaat wordt je toch altijd wat meewarig bekeken en ik wilde er zo graag bij horen." Zij trouwde met een "lieve, superintelligente, humorvolle man". Hij had al zijn energie nodig in zijn goede baan en kon geen enkele verantwoordelijkheid nemen voor de opvoeding van zijn kinderen. Geleidelijk ontstaan er ook problemen bij de zoon. Bij de zoon werd ADHD vastgesteld, waar later een Autisme Spectrum Stoornis bij kwam. Haar man liet zich ook testen gezien de overeenkomsten met zijn zoon. Ook hij heeft ADHD met ASS. Op haar, eerst weggelachen suggestie, werd zij, na elektroshock therapie toch ook maar getest op autisme. "Het kwartje is gevallen".

Zij had al lang met haar moeder en de rest van het gezin op vader na gebroken. Zou haar moeder ????. Langzaam komt er wat toenadering, maar

over ziektes praat je niet.

Wat viel op:

Zie citaten.

Citaten:

(Pag. 18/ 19): “Bij binnenkomst in het psychiatrisch ziekenhuis werden er vingerafdrukken van me genomen en een pasfoto gemaakt. Zou ik, die als een zombie rond liep, misschien vluchtgevaarlijk zijn? (- -) Eenmaal thuis duurde het zwijgen voort. Ik dacht als ik het dan toch nergens over mag hebben dan ga ik maar weer aan het werk.”

(Pag. 26): “Ik ben heel blij met mijn diagnose. Ik kon en kan mijn leven zien in het kader van autisme. (- -) Ik snap nu beter en durf te zeggen waar ik moeite mee heb. Ik functioneer slecht en voel mij niet op mijn gemak binnen groepen behalve als je als groep een doel hebt bijv. zingen in een koor. Zomaar een praatje maken met iemand vind ik moeilijk en het kost me ook heel veel energie iemand aan te moeten kijken tijdens een gesprek. In de verpleging ging het redelijk goed zolang ik gewoon mijn werk kon doen maar wel zag ik altijd weer op tegen de steeds terugkerende pauzes. Ik hou absoluut niet van feestjes”.

“Ik heb mijn familie via een brief ingelicht over mijn diagnose. Er is één zus die gereageerd heeft.”

(Pag. 29): “Laten we eens proberen over en weer tot begrip te komen. Dat kan alleen als we daadwerkelijk gaan praten én luisteren en ons bekommeren om elkaars welzijn. Ik heb de eerste stap gezet met dit schrijven”.